

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **D. H.**, bytem v Š., 8. k. 611/39, zast. JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem v Brně, Bratislavská 12, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.7.2012, č.j.: 1780/570/11, 76832/ENV/11, sk.zn. 570/000369/A/10x,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 23.8.2012 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „odvolací orgán“ nebo „ministerstvo“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým odvolací orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „inspekce“) ze dne 19.8.2011, č.j. ČIŽP/48/OOH/SR01/1105521.003/11/OZS. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve zněních pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) ve výši 40 000 Kč za porušení § 37c odst. 1 písm. d) téhož zákona, a současně jí uložil povinnost podle § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, a sice, že správní orgán I. stupně provedl na základě oznámení Policie ČR,

Krajského ředitelství Olomouckého kraje, územního odboru Šumperk (dále jen „Policie ČR“) dne 2.5.2011 kontrolu nakládání s odpady v provozovně D. H.. Kontrola byla zaměřena na plnění povinností při demontáži autovraků. Z podkladů poskytnutých Policií ČR a z dokladů předložených při místním šetření inspekce zjistila, že odvolatelka (nyní žalobkyně pozn. soudu) převzala do zařízení dne 17.5.2010 k ekologické likvidaci vozidlo s identifikačním číslem (dále jen „VIN“) ZFA 1760000566312, u něhož však VIN zničen nebyl a byl zjištěn následně při kontrole Policií ČR na jiném vozidle. Uvedené skutečnosti byly inspekci kvalifikovány jako porušení povinnosti při nakládání s odpady s naplněním skutkové podstaty správního deliktu. Po provedeném správním řízení vydala inspekce dne 19.8.2011 rozhodnutí, kterým D. H. za spáchání správního deliktu uložila pokutu ve výši 40 000 Kč.

Po rekapitulaci obsahu odvolání a uvedení právní úpravy vztahující se k dané věci uvedl odvolací orgán úvahy, na základě nichž neshledal odvolání důvodným.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve uvedla, že jí byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za porušení § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, s čímž nesouhlasila, a proto podala odvolání, v němž namítala, že se neúčastnila žádné kontroly, protože o nich nevěděla a nemohla ani reagovat adekvátně na výsledky místních šetření. Své odvolání doplnila podáním ze dne 19.9.2011, v němž namítala, že o jednání P. T., které se týká předmětného autovraku, nevěděla. Jmenovaný nebyl ani jejím zaměstnancem a nebyl k ní v jakémkoliv jiném pracovněprávním vztahu. Pokud P. T., její tehdejší partner (8 let s ním žalobkyně žila, a proto měl přístup do prostor autovrakoviště) z uvedeného vraku cokoliv odcizil, neinformoval ji o tom. Řada osob s ním jednala na místo s žalobkyní, která jej však k žádnému jednání za svoji osobu nezmocnila.

Konkrétně žalobkyně v *prvním žalobním bodu* popírá, že svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu a nesouhlasí s žalovaným, který poukazuje na jednání pana P. T., který jednal za žalobkyni v rámci provozu autovrakoviště. Jmenovaný nebyl totiž jejím zaměstnancem a nebyl k tomu oprávněn. Pokud předmětný autovrak převzal pan T., nelze takové převzetí hodnotit jako převzetí autovraku žalobkyní, a proto nelze takové jednání přičítat k tíži žalobkyně. Nadto se správní orgány takovou námitkou vůbec nezabývaly a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve druhém žalobním bodu tvrdí žalobkyně, že správní řízení nebylo po procesní stránce vedeno správně, neboť nebyla nikdy vyrozuměna o místním šetření, nemohla se ho účastnit a vyjádřit se k němu. Je nezákonné, pokud byl přítomen za ni místnímu šetření pan P. T., který se označil za vedoucího zařízení, aniž k tomu disponoval jakýmkoliv dokladem. Pan T. nebyl oprávněn za žalobkyni jednat.

Dle žalobkyně z jejího prohlášení, že jmenovanému nikdy neudělila plnou moc pro zastupování v řízení, je zřejmé, že předložená plná moc P. T. je falzum plné moci a žalovaný se tím měl zabývat a to zejména za situace, kdy na plné moci nebyl ověřený podpis žalobkyně.

Žalobkyně rovněž nesouhlasí s žalovaným, že adekvátně nereagovala na probíhající správní řízení, neboť podala trestní oznámení na pana P. T., které přiložila k doplnění svého odvolání.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 30.10.2012 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující:

- *k procesním námitkám, že žalobkyně se nemohla účastnit žádné z kontrol v provozovně, protože o nich nevěděla a žádnou korespondenci neobdržela, nemohla tedy adekvátně reagovat na výsledky místních šetření*, že tato tvrzení lze vyvrátit důkazy založenými ve spise. Dílčí protokol z kontroly provedené dne 2.5.2011 byl žalobkyni zaslán a žalobkyně jej převzala. Tuto skutečnost nemůže vyvrátit neúčast žalobkyně na místním šetření, ani skutečnost, že místní šetření bylo oznámeno telefonicky na telefonní číslo uvedené na razítku provozovny (způsob oznámení konání místního šetření nebyl v průběhu správního řízení rozporován a lze dospět k závěru, že byl dle účasti dalších osob přítomných kontrole akceptován). Následně byl žalobkyni zaslán protokol ze dne 25.5.2011, která jej převzala. Vyjádření k protokolu z místního šetření zpracované panem P. T. je doloženo plnou mocí podepsanou žalobkyní. Lze porovnat podpis na plné moci s dalšími podpisy (doručenky, provozní řád) a dospět k závěru o shodě těchto podpisů. Přitom je nutno vycházet ze skutečnosti, že se jedná o objektivní odpovědnost žalobkyně vycházející z porušení povinností při její podnikatelské činnosti. Žalobkyně neprokázala, že nemohla škodlivému následku zabránit ani s vynaložením veškerého úsilí a naplnila tak podmínky liberace;

- *k námitce o nesprávnosti úvahy žalovaného o objektivní odpovědnosti*, že žalobkyně nezpochybnila převzetí předmětného vozidla do jí provozovaného zařízení ke sběru a odstraňování autovraku. Následně identifikační číslo vozidla (VIN) převzaté k ekologické likvidaci nebylo zničeno způsobem, který by vyloučil jakékoliv jeho opětovné použití. Z uvedeného nezpochybnitelně vyplývá, že při podnikatelské činnosti žalobkyně došlo k předmětnému porušení zákona o odpadech a k naplnění skutkové podstaty sankcionovaného správního deliktu. Žalobkyně se nemůže vyvinít nevěrohodným tvrzením, že pan P. T. nebyl jejím zaměstnancem, neměl její souhlas s předmětným autovrakem nakládat či manipulovat. Jak bylo zdůrazněno již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, odpovědnost žalobkyně za zjištěný skutkový protiprávní stav je objektivní. Bylo pouze a jen na žalobkyni, aby zajistila, že provoz jejího zařízení ke sběru, výkupu, využívání a odstraňování autovraků bude plně souladný s příslušnými právními předpisy, jakož i s vydaným souhlasem k provozu tohoto zařízení. Vnitřní organizace provozu tohoto zařízení jde k tíži žalobkyně.

Z listin obsažených ve správním spise k osobě pana P. T. lze dovodit nevěrohodnost, resp. účelovost žalobních tvrzení žalobkyně:

- na „Hlášení o sběru a zpracování autovraků...“ za rok 2009 a 2010, které žalobkyně podala místně příslušnému správnímu orgánu, je pan P. T. uveden jako osoba, která tato hlášení vyplnila,

- v roce 2010 pan P. T. vedl „Průběžnou evidenci nakládání s odpady“ jako osoba odpovědná za vedení této evidence,

- pan P. T. je ve schváleném provozním řádu předmětného zařízení žalobkyně, tak i v jeho schváleném dodatku č. 1 řádně uveden jako vedoucí zařízení,

- pan P. T. je rovněž uveden jako osoba mající přístup do informačního systému MA ISOH pro předmětné zařízení žalobkyně (informační systém o autovracích),

- dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2011, kde pan T. vystupoval jako vedoucí předmětného zařízení žalobkyně, byl zaslán do vlastních rukou žalobkyně a tato k osobě pana P. T. neuvedla žádné námitky (nezpochybnila jeho postavení vedoucího zařízení), totéž platí i v případě protokolu o kontrolním zjištění ze dne 25.5.2011,

- z obsahu oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty je plně seznatelné, že pan P. T. podal v zastoupení žalobkyně (na základě plné moci ze dne 31.5.2012, tedy den poté, co žalobkyně převzala protokol o kontrolním zjištění) vyjádření k protokolu o kontrolním zjištění, kdy žalobkyně tuto skutečnost (její zastoupení na základě plné moci panem T.) nikterak nezpochybnila a nevyjádřila k ní žádné výhrady,

- postavení pana P. T. žalobkyně rovněž nijak nezpochybnila ani v odvolání ze dne 5.9.2011 proti rozhodnutí o uložení pokuty. Stalo se tak až v doplnění odvolání právního zástupce žalobkyně, JUDr. J. V. ze dne 19.9.2011.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přihlédl též k vadám, jež musí zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

U jednání, které se konalo před Městským soudem v Praze dne 28.11.2014, zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Soud zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazu soudním spisem vedeným u Okresního soudu v Šumperku pod sp.zn. 54 C 208/2013, v němž je projednávána žaloba D. H. proti žalovanému P. T., o bezdůvodné obohacení, popř. návrh na přerušení jednání až do skončení tohoto soudního sporu, z důvodu nadbytečnosti, neboť posouzení žaloby, kterou se D. H. domáhá vůči P. T. vydání bezdůvodného obohacení, je pro rozhodnutí, jehož předmětem je přezkum správní sankce, nerozhodná (viz dále).

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkami obsaženými v *prvním žalobním bodu*.

Žalobkyně napadá mj. přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, nemůže se již soud z podstaty věci zabývat dalšími námitkami, směřujícími k meritu věci.

Žalobkyně konkrétně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že správní orgány se nezabývaly její námitkou, že předmětný autovrak převzal pan T. a takové převzetí nelze hodnotit jako převzetí autovraku žalobkyní a přičítat jí takové jednání k tíži, resp. že uvedeným jednáním nemohla žalobkyně naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Jde-li o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou uplatňuje žalobkyně, je odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumatelné tehdy, pokud předmětné rozhodnutí neobsahuje důvody založené na skutkových okolnostech případu, o něž správní orgán opřel své závěry. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné. K uvedenému lze doplnit, že rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek.

Lze konstatovat, že správní orgán prvního stupně vydal dne 19.8.2011 rozhodnutí č.j. ČIŽP/48/OOH/SR01/1105521.003/11/OZS, kterým uložil žalobkyni pokutu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech ve výši 40 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v ust. § 37c odst. 1 písm. d) téhož zákona, kterého se dopustila tím, že přijala dne 17.5.2010 do zařízení ke sběru, výkupu, využívání a odstraňování autovraků na pozemku p.č. 266, 490/3 v k.ú. Dolní Studénky umístěném na adrese provozovny (povoleného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 19.12.2005, č.j. KUOK/36480/05/OŽPZ/7044) k ekologické likvidaci vozidlo registrační

značky SUH 67-65, VIN ZFA 1760000566312, jež však nezničila způsobem, který vylučuje jeho opětovné použití. V odůvodnění rozhodnutí inspekce mj. uvedla, že v popsáném jednání spatřuje porušení § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech.

Odvolací orgán k odvolacím námitkám žalobkyně uvedl následující uvážení:

- *ohledně sporů mezi odvolatelkou a panem T.*, že spory mezi jmenovanými nejsou předmětem tohoto správního řízení a odvolatelka jako fyzická osoba oprávněná k podnikání se dopustila porušení § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech;
- *ohledně námitek, která se vztahují k místnímu šetření*, že dne 1.4.2011 inspekce neprováděla místní šetření, k tomuto datu se vztahuje pouze písemný podnět Policie ČR. Dne 2.5.2011 bylo prováděno místní šetření za účasti pana P. T., který se označil za vedoucího zařízení a dostavil se „za účelem umožnění zhotovení kopií kontrolou požadovaných dokladů“. O této kontrole byl sepsán dílčí protokol o průběhu kontroly, který byl zaslán odvolatelce k seznámení dne 3.5.2011, jenž odvolatelka převzala dne 5.5.2011. Protokol o kontrolním zjištění ze dne 25.5.2011, který byl sepsán v sídle inspekce, obdržela odvolatelka k seznámení a k vyjádření dne 30.5.2011. K obsahu protokolu se vyjádřil pan P. T. a to na základě plné moci vystavené odvolatelkou dne 31.5.2011. O skutečnosti, že předmětný VIN z vozidla předaného do zařízení k ekologické likvidaci nebyl zničen tak, jak ukládá zákon, tedy odvolatelka věděla. Odvolatelce bylo zasláno řádně i zahájení správního řízení a mohla tedy „adekvátně reagovat“;
- *odvolatelka při provozování předmětného zařízení měla povinnost provozovat zařízení v souladu s právními předpisy* a z porušování právních předpisů se nemůže vyvinut nedostatečnou kontrolou činnosti vykonávané v zařízení, resp. podáním trestního oznámení na pana P. T.. V daném případě se jedná o objektivní odpovědnost, uložení pokuty bylo obligatorní povinností inspekce. K porušení povinností stanovených zákonem o odpadech došlo před ukončením podnikatelské činnosti odvolatelky;
- *argumentací uváděnou v odvolání se nemůže zbavit odvolatelka odpovědnosti za správní delikt*, není však tím vyloučeno, aby se domáhala případné náhrady škody po panu P. T. či nemajetkové úhrady v jiném řízení.

Městský soud v Praze neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, když otázka odpovědnosti za spáchaný správní delikt byla v napadených rozhodnutích správními orgány dostatečně a správně posouzena.

Podle ust. § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech je zpracovatel autovraků povinen zničit identifikační číslo vybraného autovraku (VIN) způsobem, který vylučuje jakékoliv jeho opětovné použití.

Podle ust. § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté tohoto zákona.

Městský soud v Praze předně uvádí, že zákon o odpadech upravuje odpovědnost za správní delikt obsažený v ust. § 37c odst. 1 písm. d) jako odpovědnost se znaky odpovědnosti objektivní. Této odpovědnosti se proto nelze zprostit odkazem na porušení povinnosti ze strany jiného (např. i smluvního) subjektu.

Žalobkyně provozovala podnikatelskou činnost na základě živnostenského oprávnění – živnostenského listu vydaného dne 21.7.2004, č.j. ŽIV/5637/04, ev. č. 380901-50893 v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady. Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého

kraje ze dne 5.8.2004, č.j. KUOK/3439/04/OŽPZ/579 byl žalobkyni udělen souhlas dle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování zařízení ke sběru, výkupu využívání a odstraňování autovraků na pozemcích p. č. 266, 490/3 v k.ú. Dolní Studénky a souhlas s provozním řádem. Žalobkyně byla tedy osobou oprávněnou k provozování zařízení ke sběru, výkupu využívání a odstraňování autovraků a současně osobou povinnou dodržovat povinnosti stanovené zákonem o odpadech pro zpracovatele autovraků v zařízení ke sběru, výkupu využívání a odstraňování autovraků na pozemcích p. č. 266, 490/3 v k.ú. Dolní Studénky, k němuž jí byl udělen krajským úřadem souhlas. Skutečnost, zda dne 17.5.2010 do předmětného zařízení přijal vozidlo zn. Fiat Punto, VIN ZFA 1760000566312 P. T. (dle provozního řádu vedoucí zařízení) či jiná osoba, je věcí nerozhodnou. Je tomu tak proto, že u objektivní právní odpovědnosti se nezkoumá a ani nevyžaduje zavinění. V tomto ohledu je tedy prolomena jinak platná zásada, že fyzické osoby odpovídají pouze za zaviněná jednání. Jinými slovy, se zřetelem k posuzovanému deliktnímu jednání, pokuta je uložena v souladu se zákonem o odpadech, jestliže hypotéza § 37c odst. 1 písm. d) uvedeného zákona byla naplněna. Osobou odpovědnou dle uvedeného ustanovení zákona o odpadech je zpracovatel autovraků, kterým je v daném případě žalobkyně. Jak vyplývá z obou napadených rozhodnutí výše uvedený závěr je obsažen v obou rozhodnutích, včetně uvedení skutkových zjištění, na základě nichž správní orgány dospěly k odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt.

Tvrzená skutečnost, že žalobkyně nemůže odpovídat za jednání P. T., o němž tvrdí v žalobě, že nebyl jejím zaměstnancem a nebyl ani v jakémkoliv jiném pracovněprávním vztahu či obdobném vztahu vůči ní, potažmo že nebyl oprávněn k převzetí předmětného autovraku, je irelevantní. Nadto uvedené tvrzení vyvrací i následující skutečnosti vyplývající ze správního spisu:

V provozním řádu pro zařízení na sběr a zpracování autovraků firmy žalobkyně schváleném krajským úřadem dne 19.12.2005, č.j. KUOK/36480/05/OŽPR/7044 je v části I. Základní údaje o zařízení jmenován jako vedoucí zařízení P. T., v části III. Technický popis zařízení a postup při sběru a zpracování autovraků je pod bodem 1. Vlastník a provozovatel zařízení uveden jako vlastník J. T. a Jednota SD Zábřeh, jako nájemce a provozovatel zařízení D. H. a jako odpovědný vedoucí zařízení P. T., pod bodem 7. Monitoring je mj. uvedeno, že vedoucí zařízení provádí vizuální kontrolu jak přijaté techniky do zařízení, tak shromažďovacích nádob, zda splňují technické požadavky, aby nedošlo k ohrožení zdravotního stavu osob nebo životního prostředí. V Dodatku č. 1 k provoznímu řádu pro zařízení na sběr a zpracování autovraků firmy žalobkyně je opět P. T. uveden jako vedoucí zařízení.

V rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19.12.2005, č.j. KUOK/36480/05/OŽPZ/7044, kterým byl žalobkyni udělen souhlas dle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování zařízení ke sběru, výkupu využívání a odstraňování autovraků na pozemcích p. č. 266, 490/3 v k.ú. Dolní Studénky a souhlas s provozním řádem je v odůvodnění rozhodnutí mj. uvedeno, že správní řízení ve věci udělení souhlasu bylo zahájeno na základě žádosti paní D. H., bytem 8.května 611/39, Šumperk, zastoupené v jednání na základě plné moci panem P. T., bytem Dolní Studénky 193. V „Hlášení o sběru a zpracování autovraků, jejich částí, o produkci a nakládání s odpady“ za rok 2009 a 2010, které žalobkyně podala u Městského úřadu Šumperk, je uveden jako osoba, která tato hlášení vyplnila, P. T.. Ve vyplněné „Průběžné evidenci nakládání s odpady“ za období od 1.1.2009 do 31.12.2009, jakož i za období od 1.1.2010 do 31.12.2010 je jako osoba odpovědná za vedení této evidence uveden P. T. Jmenovaný je rovněž uveden jako osoba mající přístup do informačního systému MA ISOH pro předmětné zařízení žalobkyně.

Výše uvedené skutečnosti jednoznačně vypovídají o tom, že P. T. vystupoval od začátku podnikatelské činnosti žalobkyně v pozici vedoucího zařízení ke sběru, výkupu

využívání a odstraňování autovraků provozovaného žalobkyní. Ve vztahu k odpovědnosti žalobkyně za správní delikt je však lhostejno, jakým způsobem byl upraven vztah vedoucího zařízení a provozovatele tohoto zařízení, proto není ani rozhodné byl-li P. T. ve vztahu k žalobkyni jejím zaměstnancem. Uvedené tvrzení žalobkyně nemá vliv na posouzení její odpovědnosti (viz výše). Z tohoto důvodu nebylo třeba ani doplňovat podklady pro rozhodnutí o soudní spis vedený u Okresního soudu v Šumperku pod sp.zn. 54 C 208/2013, v němž je projednávána žaloba D. H. proti žalovanému P. T. o její právo na bezdůvodné obohacení vůči jmenovanému.

Žalovaný správní orgán k námitkám ohledně vztahu mezi odvolatelkou a panem P. T. uvedl, že spory mezi jmenovanými nejsou předmětem tohoto správního řízení a odvolatelka jako fyzická osoba oprávněná k podnikání se dopustila porušení § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, neboť při provozování předmětného zařízení měla povinnost provozovat zařízení v souladu s právními předpisy a z porušování právních předpisů se nemůže vyvinut nedostatečnou kontrolou činnosti vykonávané v zařízení, resp. podáním trestního oznámení na pana P. T. I když lze připustit, že takové odůvodnění je strohé, přesto má soud za to, že obsahuje jednoznačnou správní úvahu, která je soudem přezkoumatelná a je v souladu s právní úpravou odpovědnosti za předmětný správní delikt, a proto nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ani námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu nemohl soud přisvědčit. Žalobkyně předně namítá, že správní řízení nebylo po procesní stránce vedeno správně, neboť nebyla nikdy vyrozuměna o místním šetření, nemohla se ho účastnit a vyjádřit se k němu. Za nezákonné označila žalobkyně, že místnímu šetření byl přítomen P. T., který se označil za vedoucího zařízení. Přitom žalobkyně tvrdí, že P. T. nebyl oprávněn za ni jednat, neboť jej k zastupování nikdy nezmocnila.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2.5.2012 se uskutečnila kontrola provozovny D. H., IČ 706 01 895, již se zúčastnil P. T. jako vedoucí předmětného zařízení. Předmětem kontroly bylo dodržování zákona o odpadech kontrolovanou osobou se zaměřením na plnění povinností souvisejících s provozováním zařízení v provozovně v k.ú. Dolní Studénky 193. Před zahájením kontroly se inspektoři prokázali služebními průkazy. V rámci kontroly byl předložen živnostenský list pro D. H. ze dne 21.7.2004, rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19.12.2005, č.j. KUOK/36480/05/OŽPZ/7044, kterým byl D. H. udělen souhlas k provozování zařízení, provozní řád zařízení ze dne 19.12.2005, Dodatek č. 1 k provoznímu řádu pro zařízení, hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 a 2010, Průběžná evidence nakládání s odpady za r. 2009 a r. 2010. Na závěr inspekce uvedla, že o tom, zda, příp. v jakém rozsahu považuje zjištěné skutečnosti za porušení právních předpisů, učiní závěr po prostudování předložených dokladů a tento závěr bude obsažen v protokolu o kontrolním zjištění, který bude zaslán kontrolované osobě k seznámení a vyjádření (viz Dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2011).

Dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2012 spolu s průvodním dopisem ze dne 3.5.2011 byl zaslán prostřednictvím České pošty a.s., která jej doručila do rukou D. H. dne 5.5.2011, o čemž svědčí vlastnoruční podpis jmenované (na doručence je rovněž uvedeno jméno a příjmení vydávajícího pracovníka pošty S. M., včetně jejího podpisu).

Dne 25.5.2011 byl sepsán protokol o kontrolním zjištění, který navázal na předcházející protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2012. Na str. 3 protokolu je mj. uvedeno, že podle potvrzení o převzetí autovraků do zařízení ke sběru autovraků ze dne 17.5.2010 bylo do zařízení přijato vozidlo zn. Fiat Punto, VIN ZFA 1760000566312, které

však bylo zjištěno v rámci šetření Policie ČR dne 4.3.2011 na pozemní komunikaci, z čehož vyplývá, že kontrolovaná osoba nezničila VIN autovraku způsobem, který by vylučoval jeho jakékoliv opětovné použití, čímž došlo k porušení § 37c odst. 1 písm. d) zákona o odpadech. V závěru protokolu je uvedeno poučení pro kontrolovanou osobu, že má podle § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“) právo podat písemné a zdůvodněné námitky proti protokolu ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení se s protokolem.

Protokol o kontrolním zjištění ze dne 25.5.2011 spolu s průvodním dopisem z téhož dne byl zaslán prostřednictvím České pošty a.s., která jej doručila do rukou D. H. dne 30.5.2011, o čemž svědčí vlastnoruční podpis jmenované (na doručence je rovněž uvedeno jméno a příjmení vydávajícího pracovníka pošty I. L., včetně jejího podpisu).

Dne 6.6.2011 bylo inspekci doručeno vyjádření k protokolu o kontrolním zjištění ze dne 31.5.2011, v němž je mj. uvedeno, že dne 30.5.2011 obdržela D. H. „Protokol o kontrolním zjištění“ sepsaný dne 25.5.2011, který navazuje na dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2011. Dle vyjádření podepsaného vedoucím zařízení P. T., došlo k pochybení z důvodu složitosti postupu z pohledu různých legislativních norem souvisejících s použitím identifikovatelných náhradních dílů. K vyjádření ze dne 31.5.2011 byla připojena plná moc z téhož dne vystavená D. H. pro P. T., vedoucího zařízení ke zpracování autovraků k vyjádření k protokolu o kontrolním zjištění. Plná moc je opatřena vlastnoručním podpisem D. H..

Dne 1.8.2011 bylo doručeno D. H. „Oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty spojené s usnesením o lhůtě, v níž může účastník navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy“ ze dne 22.7.2011, o čemž svědčí doručenka, v níž D. H. potvrdila přijetí listovní zásilky (na doručence je uvedeno rovněž jméno a příjmení vydávajícího pracovníka pošty M. M., včetně jeho podpisu).

Dne 30.8.2011 bylo doručeno D. H. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým jí byla uložena v dané věci pokuta 40 000 Kč, což potvrdila svým vlastnoručním podpisem (na doručence je uvedeno rovněž jméno a příjmení vydávajícího pracovníka pošty S. M., včetně jejího podpisu).

V odvolání doručeném inspekci dne 7.9.2011 žalobkyně mj. uvedla, že autovrakoviště zakládala po boku svého přítele P. T., již od počátku byly rozpory s poctivostí vedení firmy ze strany jejího přítele, obklopil se vlivnými falešnými přáteli. Tušila, že postupně vykrádá její firmu, ale nedokázala mu v tom zabránit. Najala si proto právníka. Nikdy se neúčastnila žádné kontroly v provozovně, protože o ní nevěděla a korespondenci nepřijala. První informace o vozidle SUH 67-65 se dozvěděla až 1.8.2011, chtěla reagovat a spis předala svému právníkovi, který slíbil, že se o vše postará. Nestalo se tak. Je jí známo, že volba přítele i právníka nebyla správná. Nyní je bez finančních prostředků a žádá o odložení či zrušení pokuty až do vyřešení případu Policií ČR, která řeší podnět na odcizení vozidla SUH 67-65. Dne 3.8.2011 ukončila svou podnikatelskou činnost a všechna živnostenská oprávnění zrušila.

V doplnění odvolání ze dne 19.9.2011, které podal právní zástupce žalobkyně, je dále uvedeno, že o jednání P. T. týkající autovraku vozidla VIN ZFA 1760000566312 žalobkyně nevěděla a za nezákonnou činnost jmenovaného nijak neodpovídá. P. T. nebyl jejím zaměstnancem a nebyl ani v jakémkoliv jiném pracovněprávním vztahu či obdobném vztahu vůči ní jako podnikatelce podnikající na základě povolení krajského úřadu Olomouc. Jako tehdejší partner měl přístup do prostor autovrakoviště a v mnoha případech vystupoval jako její manžel a řada osob s ním jednala místo ní a to přesto, že jej k žádnému jednání nezmocnila. K odcizení vraku vozidla došlo bez jejího vědomí a bez jejího souhlasu. Za

jednání uvedené ve správním rozhodnutí tedy neodpovídá a věc oznámila orgánům činným v trestním řízení.

O odvolání žalobkyně rozhodl odvolací orgán tak jak již bylo uvedeno výše.

V návaznosti na již výše uvedené nelze přisvědčit žalobkyni, že by nevěděla o tom, že P. T. vystupuje ve vztahu k její podnikatelské činnosti v pozici vedoucího zařízení provozovny v k.ú. Dolní Studénky 193, neboť nelze důvodně předpokládat, že jmenovaný by byl uveden jako vedoucí provozovny v provozním řádu pro zařízení na sběr a zpracování autovraků firmy žalobkyně schváleném krajským úřadem, aniž by o tom žalobkyně věděla. Proto nelze ani úspěšně namítat, že jmenovaný se účastnil dne 2.5.2012 kontroly provozovny, aniž by jej k tomu žalobkyně výslovně zmocnila. Nadto soud shledává vhodným rovněž poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek tohoto soudu ze dne 4.8.2005, č.j. 2 As 43/2004-51, v němž Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „*Ze zákona o státní kontrole výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Skutečná kontrola má totiž význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci.*“ Jinými slovy, není vždy nezbytné, aby při provádění kontroly byla přítomna přímo kontrolovaná osoba či statutární orgán kontrolované osoby oprávněný za kontrolovanou osobu jednat.

V daném případě se žalobkyně kontroly v provozovně osobně neúčastnila, provedení kontroly byl však přítomen P. T. jako vedoucí zařízení v souladu se schváleným provozním řádem pro předmětné zařízení, nešlo přitom o řadového zaměstnance kontrolované osoby, ale přímo o vedoucího zařízení kontrolované osoby. Nebyl tedy důvod vyžadovat od jmenovaného jakékoli zmocnění. Lze dodat, že ani žalobkyně proti účasti pana P. T. u kontroly provozovny v odvolání ničeho nenamítala, teprve v doplnění odvolání právního zástupce žalobkyně, JUDr. J. V. ze dne 19.9.2011 začala namítat, že jej k žádnému jednání za svou osobu nezmocnila a že neodpovídá za jeho nezákonnou činnost. Z tohoto pohledu se proto tato námitka jeví jako zcela účelová.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se měl zabývat tím, že předložená plná moc P. T. je falzum plné moci, neboť žalobkyně prohlásila (žalobkyně míní zřejmě v odvolání, pozn. soudu), že jmenovanému nikdy neudělila plnou moc pro zastupování v řízení, zejména proto, že na plné moci nebyl ověřený podpis žalobkyně.

Správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu.

Plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění, uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé,

od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit. Veškeré tyto náležitosti také plná moc udělená dne 31.5.2011 žalobkyni pro P. T., vedoucího zařízení (takto je výslovně P. T. v plné moci označen), obsahuje. Jedná se tedy o řádnou plnou moc, s jejímž předložením správní řád spojuje příslušné účinky.

Lze dodat, že soud se neztotožnil s žalobkyní, že bylo na místě zkoumat pravost jejího podpisu na plné moci ze dne 31.5.2011, když jednak žalobkyně takovou námitku vůbec v odvolání, ani jeho doplnění nevznesla a jednak pochybnosti ohledně pravosti podpisu žalobkyně vzhledem k dosavadnímu obsahu správního spisu (doručenky obsahující opakovaně vlastnoruční podpisy žalobkyně) nebyly na místě. Svědčí o tom nejen vlastnoruční podpisy žalobkyně nevyvolávající pochybnosti o doručení zásilek na doručenkách k písemnostem zaslaným žalobkyni (jak již bylo podáno soudem výše), ale rovněž skutečnost, že předmětná plná moc ze dne 31.5.2011 byla pro vyjádření udělena vedoucímu předmětného zařízení, u kterého lze důvodně předpokládat, že mu budou známy skutečnosti, které se staly předmětem kontroly inspekce. Žalovaný správní orgán tedy nepochybil, když za dané situace sám z vlastní iniciativy nepřistoupil k ověřování pravosti podpisu žalobkyně.

Žalobkyně rovněž zpochybňuje skutečnost, že by se k místnímu šetření a k výsledkům zjištění na základě kontroly, mohla jakkoli vyjádřit.

Uvedenou námitku žalobkyně vyvrací výše uvedený chronologický popis jednotlivých úkonů inspekce. Z uvedeného přehledu totiž vyplývá, že žalobkyni byly opakovaně na její adresu (8.května 611/39, Šumperk) doručovány různé listovní zásilky týkající se kontroly a správního řízení, které osobně přebírala, což stvrdila svými vlastnoručními podpisy. Soud neshledal v doručování jednotlivých listovních zásilek žádné pochybení (Dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 2.5.2012 spolu s průvodním dopisem ze dne 3.5.2011 byl doručena do rukou D. H. dne 5.5.2011, o čemž svědčí vlastnoruční podpis jmenované, vydávajícím pracovníkem pošty byla S. M., Protokol o kontrolním zjištění ze dne 25.5.2011 spolu s průvodním dopisem byl doručen do rukou D. H. dne 30.5.2011, o čemž svědčí její vlastnoruční podpis, vydávajícím pracovníkem pošty byla I. L., Oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty spojené s usnesením o lhůtě, v níž může účastník navrhopat důkazy a činit jiné návrhy ze dne 22.7.2011 bylo doručeno D. H. dne 1.8.2011, o čemž svědčí doručenka, v níž D. H. potvrdila přijetí listovní zásilky, vydávajícím pracovníkem pošty byl M. M., rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobkyni uložena v dané věci pokuta 40 000 Kč bylo doručeno D. H. dne 30.8.2011, což potvrdila svým vlastnoručním podpisem, vydávajícím pracovníkem pošty byla S. M.).

V daném případě byly všechny výše uvedené zásilky doručovány žalobkyni na adresu jejího bydliště různými poštovními doručovateli a žalobkyně v každém případě potvrdila osobní převzetí zásilky svým podpisem. Tato skutečnost dle soudu svědčí o tom, že v daném případě nelze v doručování zásilek žalobkyni shledat ani ojedinělé pochybení pošty, které nelze objektivně vyloučit, neboť je nelze bezdůvodně předpokládat shodně u 3 různých poštovních doručovatelů. Soud proto dospěl k závěru, že výše uvedené písemnosti se dostaly do volní dispozice žalobkyně jejich doručením a bylo proto v možnostech žalobkyně se k probíhajícímu správnímu řízení vyjádřit, zejména když žalobkyně byla v protokole o kontrolním zjištění ze dne 25.5.2011 výslovně poučena o tom, že má podle § 17 zákona o státní kontrole právo podat písemné a zdůvodněné námitky proti protokolu ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení se s protokolem. Nevyužila-li žalobkyně včas prostředky obrany, nelze nyní úspěšně namítat, že se tak stalo činností správních orgánů.

Závěrem žalobkyně nesouhlasí ani s žalovaným, že adekvátně nereagovala na probíhající správní řízení, neboť podala trestní oznámení na pana P. T., které přiložila k doplnění svého odvolání.

Ve vztahu k této námitce lze souhlasit s žalobkyní, že je věcí žalobkyně a její odpovědností, jaký procesní prostředek k ochraně svých práv zvolí, resp. využije-li všech v úvahu přicházejících nástrojů ochrany jejích práv. Pokud tedy žalobkyně využila v daném případě jako prostředek k ochraně svých práv až odvolání, byť měla již předtím možnost bránit svá práva jinými prostředky (např. návrhem na provedení důkazů, uplatněním námitek proti kontrolnímu protokolu), nelze jí tuto skutečnost vytýkat. Soud má však za to, že z formulace, kterou užil žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí, a sice, že „...následně odvolatelce bylo řádně zasláno zahájení správního řízení a mohla tedy adekvátně reagovat“ nelze takovou výtku dovodit, neboť má za to, že správní orgán zde upozornil žalobkyni, že již dříve se mohla domáhat ochrany svých práv různými návrhy.

Pro úplnost soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že žalobkyně podala trestní oznámení na pana P. T. Žalobkyně v doplnění odvolání odkázala na přílohu jejího odvolání, kterou je sice trestní oznámení na pana P. T., avšak podané jinou osobou.

Poněvadž Městský soud v Praze odmítl všechny námitky žalobce a neshledal ani vadu, pro níž by měl napadené rozhodnutí zrušit bez návrhu, žalobu jako celek zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť není důvodná.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.